

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

Nr. 1182 D.P.S.B.
Data 05.04.2004

Biroul permanent al Senatului
Bp 98 18.04.2004

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
SENAT
282 14.04.2004

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art.111 alin.(1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată *Lege pentru completarea alineatului (2) al articolului 39 din Legea nr. 53/2003 – Codul Muncii.*

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă propune *instituirea obligativității pentru orice persoană care desfășoară o activitate în baza unui contract de muncă pe teritoriul României, să cunoască și să folosească scris și oral limba română la locul de muncă.*

II. Observații și propuneri

1. *Libera circulație a persoanelor* este una dintre libertățile fundamentale care caracterizează piața internă a Uniunii Europene, esența acesteia fiind eliminarea discriminărilor între cetățenii unui stat membru și cetățenii celorlalte state membre care locuiesc sau muncesc pe teritoriul acestui stat. Discriminările se referă la condițiile de intrare, deplasare, muncă, angajare și remunerație, iar prin eliminarea acestora se realizează libera circulație a persoanelor în spațiul comunitar.

Potrivit documentului de poziție aferent Cap. 2 de negocieri – „*Libera circulație a persoanelor*”, România are obligația de a identifica și elimina, până la data aderării, toate restricțiile pe bază de naționalitate, rezidență sau limbă impuse la dreptul de practicare a unor profesii.

Menționăm faptul că normele Uniunii Europene prevăd că, legislația unui stat membru nu trebuie să împiedice - prin cerința cunoașterii limbii pe teritoriul aceluia stat, prestarea serviciilor de către persoane aparținând altui stat membru.

Directivile sectoriale (ex. art. 18 din *Directiva 78/686/CEE privind recunoașterea reciprocă a diplomelor, certificatelor și a altor calificări oficiale de medic stomatolog*) impun statelor membre, dacă este cazul, înființarea unor centre de informare prin intermediul cărora, persoanele interesate să dobândească, în propriul lor interes și cel al pacienților lor, cunoștințele lingvistice necesare exercitării profesiei lor în statul membru gazdă.

Introducerea criteriului de limbă pentru cetățenii comunitari, din punctul de vedere al aderării țării noastre la Uniunea Europeană, ar reprezenta o barieră în calea liberei circulații a persoanelor și a liberei circulații și furnizării a serviciilor.

Potrivit prevederilor legislației în vigoare, în vederea obținerii permisului de muncă necesar pentru a desfășura în România o activitate lucrativă pe baza unui contract individual de muncă, cetățenii celorlalte țări au obligația să posede și să dovedească „*cunoștințe minime de limba română*”.

Până la eliminarea totală a permiselor de muncă pentru cetățenii comunitari și pentru cei ai Statelor membre ale Spațiului Economic European, *România trebuie să relaxeze constant și perseverent condițiile și procedurile de acordare, în acest moment, a permisului de muncă și totodată, să elimine din legislația sa națională în domeniu toate prevederile care ar presupune discriminare între cetățenii români și cei comunitari pe criterii de naționalitate.*

2. Nici instrumentele juridice internaționale relevante, respectiv Convențiile Organizației Internaționale a Muncii și Carta Socială Europeană revizuită, nu prevăd obligativitatea ca o persoană să cunoască limba oficială a statului unde desfășoară o activitate lucrativă.

Convenția OIM nr. 143/1975 privind lucrătorii migranți (neratificată de România) prevede, printre altele, că Statele membre vor întreprinde „*toate demersurile în vederea încurajării eforturilor lucrătorilor migranți și familiilor lor care vizează păstrarea identității lor naționale și etnice, ca și*

legăturile lor culturale cu țara de origine, inclusiv posibilitatea, pentru copiii lor, de a primi educație în limba lor maternă”.

Dispozițiile Cartei Sociale Europene, revizuite, nu impun nici o obligație cu privire la necesitatea cunoașterii de către un cetățean al unei Părți contractante a limbii oficiale a statului pe teritoriului căruia decide să își desfășoare activitatea.

3. În *Expunerea de motive* este invocat art. 13 din Constituție care consfințește că „*În România, limba oficială este limba română*”.

În baza textului constituțional, cunoașterea limbii române poate constitui o „*condiție*” pentru încadrarea unor anumite categorii de salariați, iar nu o „*obligație*” cu caracter general, aplicabilă salariaților care nu folosesc limba oficială „*în scris și oral*”, pentru îndeplinirea atribuțiilor de serviciu.

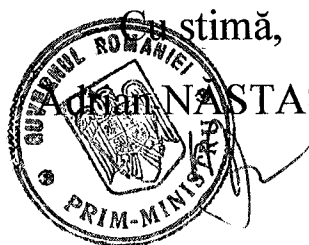
4. Noul Cod al muncii include, de asemenea, prevederi legate de respectarea demnității și de eliminarea discriminării pe criterii de naționalitate, în privința condițiilor de muncă, a activității desfășurate, a protecției sociale, securității și sănătății în muncă.

În acest sens, art. 292 din Codul muncii prevede: „*Potrivit obligațiilor internaționale asumate de România, legislația muncii va fi armonizată permanent cu normele Uniunii Europene, cu convențiile și recomandările Organizației Internaționale a Muncii, cu normele dreptului internațional al muncii*”. În consecință, nu se poate institui, cu caracter general, obligația cunoașterii limbii române de către salariați, așa cum prevede inițiativa legislativă.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele prezentate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,
Adrian NĂSTASE

Domnului senator Nicolae VĂCĂROIU

Președintele Senatului